

NO ESTEM SOLS
Rosana Andreu

NO ESTEM SOLS

L'excursió es presentava magnífica el dia que les vides de la Pilar, La Marissa, el Quim i el Joan van canviar per sempre més.

- Bon dia – va saludar la Pilar.
- Bon dia – van respondre els altres tres companys.

Tots quatre es reunien cada dijous a les nou davant del Casal d'avis per a fer una excursió. Fes fred, fes calor, fes pluja, o fes vent. Si hi havia inclemències, canviaven la ruta prevista a última hora per tal d'adaptar-se i no haver de desistir de fer-la.

Ja depassaven la seixantena, però estaven actius com una mala cosa. Eren persones cultes, dinàmiques, socials. La resta de dies els empraven entre les feines de casa, les sessions de gimnàs, les visites a la biblioteca, les partidetes de cartes amb els amics, les trobades amb les amigues a la cafeteria, i de vegades amb la cura dels néts.

Feia ben bé dos anys que havien iniciat les sortides a la natura. Fills, filles, gendres, nores, néts i nétes s'havien preocupat de bon començament. Vés, si ja no teniu edat per anar per la muntanya. Mira que si us passa res i us hem de venir a rescatar... però ells sempre adduïen que la tecnologia i el seu bon cap eliminaven cap mena de risc.

I així havia estat. En dos anys havien voltat per la majoria de cims, muntanyes i boscos dels voltants de Cambrils. Fins i tot havien fet alguna excursió molt més llarga als Pirineus durant l'estiu. Estaven molt orgullosos del fet que tota la parentela estigués d'allò més equivocada, i que mai haguessin tingut cap incident remarcable. Bé, algun n'havien tingut, però s'havien guardat prou d'explicar-lo, com el dia que van topar-se de cara amb una família de porc senglars i el que semblava el mascle els havia mirat amenaçadorament. O l'altre dia que el Joan a punt va estar de rebre una mossegada d'una serp que zigzaguejava entre la fullaraca dels boscos del Montsant.

El temps havia fet que els parents oblidessin les seves objeccions i ja no els feien les recomanacions del principi: porteu aigua, porteu menjar, no oblideu les capes de roba com

una ceba, una bona motxilla, els telèfons carregats... Simplement es limitaven a demanar-los quina ruta farien, només per si passava res...

- Avui anirem a La Mussara – va dir la Pilar
- Però que no anàvem a Prades?
- Canvi de plans. Estava buscant informació a la biblioteca i del prestatge va caure un llibre sobre La Mussara. Em va cridar l'atenció i el vaig fullejar. És un lloc molt atractiu, de no gaire difícil accés, i el poble, o el que queda d'ell, és fruit de moltes llegendes i successos estranys...
- Successos estranys?? – va dir el Joan – A mi, aleshores, no se m'hi ha perdut res allí.
- Au, vinga – va riure el Quim – Segur que són històries de velles. A més, hi anem a plena llum del dia, mira quin temps més esplèndid! Les coses misterioses sempre passen per la nit.
- Doncs jo sí que hi vull anar – va dir la Marissa – Els meus fills hi van sovint, i jo encara no ho conec. A veure aquest llibre, Pilar.
- Té, dona-hi un cop d'ull. He tingut sort, resulta que en anar a fer el préstec la bibliotecària m'ha dit que no era de la biblioteca. No estava segellat, no tenia codi de barres, ni cap altra marca de propietat. Jo li he dit que havia caigut del prestatge i que bé devia ser seu, però ella m'ha dit que no i, fins i tot, que mai l'havia vist, i que ja me'l podia quedar. Quina sort!

Van agafar el cotxe i van posar rumb a Vilaplana. En arribar van agafar motxilles, van comprovar que ho tenien tot en ordre, i van enfilejar cap amunt, seguint el camí assenyalat, passant per la Font de la Creu i iniciant la pista. En uns minuts el grup va trobar la bifurcació que permetia pujar a la destinació per Campanilles o per les Tosques. Van

triar aquest últim itinerari amb la idea de baixar per l'altre en tornar, tot fent una ruta circular.

Les Tosques és un antic camí de ferradura empedrat envoltat d'una espessa vegetació que no deixa passar el sol. Els excursionistes es van aturar una estona a admirar els salts d'aigua que anaven trobant.

- I si ens remullem una mica? – va proposar la Marissa
- Que t'has begut l'enteniment? – va respondre el Joan. – Aquesta aigua deu ser glaçada com una mala cosa. Jo ni en ple agost m'hi atreviria a posar un sol dit del peu. Menys ara, que tenim l'hivern a tocar.
- Doncs jo vull xipollejar – va insistir la Marissa.

I va enfonsar les dues mans dins l'aigua. De seguida les va retirar tot xisclant mentre els altres reien de la seva gosadia.

Van continuar amunt xerrant, rient i saltant de pedra en pedra fins que van arribar al capdamunt. L'antic poblat de La Mussara, amb la torre de l'esglèsia regnant senyorívolament, els estava esperant.

- No estic gens cansat, avui. Ha estat una excursió d'allò més fàcil i agradable.
- Ja era hora que trobessis alguna ruta al teu gust, Quim. Sempre t'estàs queixant d'una o altra cosa – el va reprendre la Pilar.

El cert és que havien tingut un ascens plàcid. Van decidir explorar una mica la zona, fer les preceptives fotos per pujar-les a facebook i instagram. i buscar algun lloc per dinar. Segons havien llegit al llibre, i segons van poder constatar, el nucli estava format per vuit edificis en ruïnes, amb dues edificacions una mica millor conservades, l'església de Sant Salvador, i la casa de Cal Cassoles, al costat d'aquesta. Van passejar entremig de

les cases i van buscar una pedra que, segons es deia, era una porta a una altra dimensió. I la van trobar. Una pedra blanca, circular, mig amagada entre les herbotes que s'havien fet seu el cementiri.

- Doncs no sembla gran cosa. Fins i tot no sembla ni que sigui gaire antiga. Diria que és més nova que la resta d'edificacions.
- I dius que aquesta pedra és una porta a una altra dimensió? – Va preguntar el Quim, escèptic.
- No ho dic jo, ho diu el llibre: "...aquell que salta per damunt la pedra, apareix a una altra dimensió, un poble anomenat Vila del Sis, i mai més se'n torna a saber res en aquest món...". Para, Quim! No saltis!

Però el Quim va saltar. No una, sinó dues vegades, a banda i banda de la pedra.

- Ho veieu? Ja us ho deia jo: contes de velles. Aquí estic, sa i estalvi.
- Amb aquestes coses no s'hi juga – va dir el Joan. – Allunyem-nos i busquem un lloc per a dinar.

Van seure sota un arbre i a sobre d'una catifa d'herba. Van treure els entrepans, la fruita, la beguda i la xocolata per postres i van menjar a cor què vols. En un moment havien oblidat les històries estranyes que s'explicaven d'aquell indret.

- Hauríem de pensar en tornar. Són les quatre i de seguida es farà fosc. Crec que ens queda poc més d'una hora de llum.
- Som-hi!

Van recollir la brossa, es van cordar les jaquetes i van iniciar el descens pel camí oposat a Les Tosques. Tocava baixar per Campanilles, seguint les indicacions dels panells.

No feia ni deu minuts que havien començat a caminar quan es va aixecar una mica de boira.

I uns minuts més tard la boira s'havia fet tan espessa que no es veien els uns als altres.

- Atureu-vos! No veig res. – va dir el Joan.
- Hauríem de continuar. Només cal seguir el camí, o se'ns farà cada cop més difícil.

La Pilar, com a cap de l'expedició, sempre anava molt ben preparada amb tota mena d'estris i farmaciola, per si les mosques. Va treure una corda i la va anar passant per tal que tots estiguessin junts, i es va posar la primera de la filera.

El camí no era extremadament difícil, però la boira dificultava la visió i impedia veure on es trepitjava. Van ensopegar una i una altra vegada, però van continuar endavant sense aturar-se. La boira els embolcallava com una mortalla, i ara el silenci també s'havia fet espès. Cap d'ells parlava. Només se sentien els esbufecs i les respiracions entretallades dels quatre excursionistes.

- Jo diria que deu quedar molt poc. Em sembla que arribem al poble – va xiuxiuejar la Pilar.

Es van aturar i van contemplar, estupefactes, el campanar de l'església de La Mussara.

- No pot ser! Tornem a estar a La Mussara! Però que no havíem baixat?
- No sé què deu haver passat! Jo estava seguint el camí...
- A veure, són les cinc de la tarda. Ja és massa fosc i aquesta maleïda boira ens impedeix continuar amb garanties. Truquem a algú i que ens vinguin a buscar. S'hi pot arribar per carretera, segons tinc entès.

El Quim va agafar el seu telèfon, però no va poder trucar. No tenia cobertura. Ni ell, ni la Pilar, ni la Marissa. El Joan potser sí que tenia cobertura, però no ho podien saber, perquè se li havia acabat la bateria.

- No m'ho puc creure! Ara sí que l'hem feta bona! Ningú sap que estem aquí. Quan vegin que no arribem aniran a buscar-nos a Prades!
- A veure, no ens posem nerviosos. Hem de tornar. Baixarem per Les Tosques i arribarem segur. Allí està la senyal. No té pèrdua.

Es van intercanviar mirades i van decidir seguir la proposta de la Pilar. No podia fallar. Van tornar a agafar la corda i a posar-se en filera i cap avall per Les Tosques. El camí resultava ara més dificultós en ser baixada, per la boira que tot ho cobria, i per la humitat de les pedres, que els va fer relliscar en més d'una ocasió. La boira es tancava cada cop més i únicament se sentien les petjades dels quatre excursionistes i algun renec.

- Queda poc. Vinga, que ja veig el poble!

Però, per a desesperació seva, es van trobar davant de l'església de Sant Salvador per tercera vegada.

- Estem perduts! Emboirats, sense cobertura, sense ningú que sàpiga on estem...
- Jo diria que hauríem de ser pràctics. Està clar que ara mateix no podem sortir d'aquí. Ho hem intentat dues vegades i hem tornat al mateix lloc. Estem cansats i comença a fer fred. Proposo buscar un lloc arrecerat i mirar de passar la nit com bonament puguem. Demà al matí, amb el sol, ho veurem tot més clar.
- Els meus fills estaran preocupats. Vaig quedar que aniria a sopar amb ells! – va dir el Joan.
- Sí, home. Tots teníem plans, però ara mateix no podem fer-hi res. Hem de passar la nit aquí. Seguiu-me!

I la Pilar, de nou, es va posar en primer lloc per a buscar el lloc més adient, que va resultar ser a l'interior de l'església. Aquesta era l'edificació més ben conservada. Amb la llanterna del mòbil van intentar il·luminar una mica l'interior i van veure l'altar devastat, les parets

despullades, i unes restes de veles i llençols estripats. El panorama era desolador i poc acollidor.

Van seure en un racó, un al costat de l'altre, per a donar-se calor. La temperatura havia descendit diversos graus i el fred penetrava per tots els racons, entre les pedres de la vella església.

- Encara rai que portem les mantes tèrmiques. Sempre m'havia fet mandra portar-la perquè pensava que mai la utilitzaria.
- Doncs mira, jo me l'he deixat a casa – es va lamentar la Marissa.
- No et preocupis. Estenem les tres que portem i ens posarem tots sota.
- I de menjar, que us queda alguna cosa? Jo he fet net, que tenia molta gana aquest migdia.
- A veure, a veure: jo tinc fruits secs, un parell de begudes isotòniques i unes barretes de xocolata.
- A mi encara em queda aigua...
- Au, doncs, repartim.

Van menjar en silenci.

- No estem sols. – va dir el Quim en un murmurí.
- Què estàs dient? No diguis animalades, que ja ho tenim prou fotut.
- Dic que no estem sols. Noto una presència...

Van callar i van posar tots cinc sentits a funcionar a ple rendiment per tal de mirar de notar alguna presència.

- Doncs jo no noto res.—Va xiuxiuejar el Joan. – Només fred. Tinc els dits congelats. I estic molt cansat. I si mirem de dormir? Així es passarà això més ràpid.

- Bona idea – va convenir la Pilar.

I tots quatre van romandre en silenci, junts, tapats sota les mantes i amb els cossos freq a freq. En un extrem la Pilar, al seu costat el Joan, a la vora d'aquest la Marissa, i a l'altre extrem el Quim. El cansament va començar a fer el seu efecte, i al cap de mitja hora tots havien aclucat els ulls.

L'endemà la Marissa va ser la primera en llevar-se. De seguida va trobar a faltar el Quim i va pensar que possiblement havia sortit a fer un riu.

- Ei, desperteu-vos, dormilegues!
- Bon dia – va dir el Joan estirant-se de braços i cames
- Bon dia – va dir la Pilar – On para el Quim?
- M'acabo de llevar i no hi era. Deu estar per aquí fora. Anem a buscar-lo.

Es van aixecar d'una revolada, van recollir les seves coses, també la motxilla del Quim i van sortir a l'exterior. Ni rastre de boira, el dia era esplèndid i assolellat. Els camins es dibuixaven perfectament i semblava mentida que només unes hores abans haguessin estat incapaços de sortir d'allí.

- Quim, on ets?
- Eooooo, on t'has ficat, Quim?

Després de mitja hora de buscar el Quim es van començar a preocupar. No apareixia enlloc. I una hora més tard estaven ben espantats. Van decidir baixar a Vilaplana a buscar ajuda, i van agafar, altre cop, Les Tosques. Aquesta vegada no van tenir cap problema per arribar ràpidament i sense incidents, i al poble van contactar amb la policia.

En un tres i no res van arribar amb el cotxe patrulla a La Mussara. Van iniciar la recerca, però ni rastre del Quim.

- Va passar alguna cosa estranya mentre estàveu per aquí? – va preguntar un dels policies.
- Doncs mira, ara que ho diu, tenim un llibre que explica una història misteriosa sobre una pedra i què passava si saltaves per damunt...
- Sí, ja hem sentit històries d'aquestes altres vegades. Em deixa veure el llibre, a veure què diu exactament?

La Pilar va remenar la motxilla, però el llibre no va aparèixer. Com el Quim, a qui ningú va tornar a veure mai més.

Rosana Andreu - 2018